

Isus, Mântuitorul sufletului meu – Arthur Bach

Era pe vremea Războiului de Secesiune nord-american, în care statele sudiste ale Americii de Nord luptau cu statele din nord pentru independența lor și în care apoi, președintele american, Lincoln, a anunțat desființarea sclaviei. Armatele statelor din nord luptau sub generalul Grant, în timp ce statele din sud erau subordonate comenzii supreme a colonelului Lee.

Era în vara anului 1862. Un detașament al generalului Grant a fost împins înainte, mai spre sud, ca să cerceteze țara de nestrăbătut și să strângă informații despre starea armatei statelor sudiste. În fruntea detașamentului era locotenentul Smith. Din el făcea parte și Oliver Mertens, a cărui fermă era situată destul de departe în vestul imperiului. El își părăsise proprietatea ca să lupte, la porunca guvernului său, împotriva statelor sudiste răsculate. Cu lupta era obișnuit din tinerețe sa timpurie, pentru că avusese de biruit în multe încăierări dure cu pieile roșii, care încercau mereu să-i ia ferma, care era înaintată tare în natura virgină. El nu cunoștea teama. Ceea ce obținuse și clădise în viață, acestea le datora, pe lângă Dumnezeu, puterii sale și competenței sale. Cu toate acestea, Oliver Mertens nu făcea parte dintre oamenii care se oglindesc în mândrie orgolioasă și privesc înapoi la ce au realizat. Era creștin și era obișnuit să ia din mâna Dumnezeului său tot ce izbutise în viață și ce succese avusese de înregistrat. Lui îi mulțumea pentru ele și trăia din harul Său.

Îi fusese greu să-și lase soția singură la fermă. Din fericire, mai erau acolo cei doi băieți, dintre care unul avea paisprezece, iar celălalt șaisprezece ani. Deoarece îi instruisese devreme să umble cu carabina și să privească toate primejdiile deschis și bărbătește în față, iubita soție nu era lipsită de tot de protecție omenească. În orice caz, pe Oliver Mertens nu putea să-l liniștească cu adevărat decât certitudinea că ai săi erau în mâna lui Dumnezeu. Lui îi încredința pe ei zilnic. Și astfel se putea trăi bine, chiar dacă zi de zi se simțea amenințarea întregii vieți.

De trei zile, detașamentul locotenentului Smith era în drum spre Sud. Depărtarea dintre el și grosul armatei era deja destul de mare și colonelul le recomandase insistent cea mai mare vigilență oamenilor săi.

Ziua a treia fusese o zi frumoasă de vară. Seara, când au făcut popas la marginea unei păduri virgine care părea de nepătruns, oamenii stătuseră încă mult timp împreună, lăsând frumusețea serii să acționeze asupra lor și în afară de aceasta s-au gândit la cei dragi de acasă. Cele trei zile îi legaseră. Unul îl cunoștea pe altul și fiecare știa despre relațiile de familie ale celuilalt.

La ora unsprezece, locotenentul a ordonat odihnă. Santinelele își ocupaseră deja posturile. Printre cele mai avansate se număra postul repartizat lui Oliver Mertens. El s-a întins în iarbă. Pușca zăcea lângă el, pregătită de tragere. Întunericul cobora tot mai dens și mai dens pe pământ. Pe cer s-au ivit stelele. Atmosfera de jur-împrejur era de-a dreptul favorabilă să trezească gândurile la cei dragi de acasă; dar cu tot gânditul, Oliver Mertens asculta încordat în noapte. Știa că și de el și de vigilența sa depindea viața camarazilor săi și, cu aceasta, rezolvarea misiunii cu care fusese însărcinat detașamentul.

Trecea minut după minut. Trecuse deja o oră de veghe. Atunci, dintr-odată, a apărut ca o apăsare pe inima lui Oliver Mertens. Nici el nu știa cum s-a întâmplat. Dar se simțea ca și când deasupra capului său plutea o primejdie enormă. Voia să se roage. Nu mergea. S-a gândit acasă. Fantezia i-a zugrăvit imagini îngrozitoare în fața ochilor. Vedea trupe indiene încercuind casa celor dragi. Auzea îngrozitorul lor strigăt de război. Își vedea băieții cu pușca în mână. Dar apoi, dintr-odată, vedenia dispăruse iarăși. Cu toate acestea, apăsarea a rămas pe inima sa. Nu știa ce trebuia să facă. Atunci și-a amintit cântarea pe care o cunoscuse puțin înainte de plecarea sa de

acasă. Atunci deja îi mersese la inimă. Acum căuta mângâiere în cuvintele cântării. A fredonat încet pentru sine:

„Isus, Mântuitorul sufletului meu,
Vreau la pieptul Tău să zbor,
Apele sunt mai aproape,
Vin furtuni cu groaza lor.
O, Isus, mă-ncred în Tine,
Mă predau și mă prostern,
Te-oi vedea și-mi va fi bine,
Să rămân al Tău etern.”

El fredona strofele încet pentru sine. Din secundă în secundă își simțea inima mai ușoară și când în sfârșit a cântat la strofa a patra cuvintele:

„Mă încred numai în Tine,
Teamă să nu am de rău,
Umbra aripilor Tale
Fie peste capul meu”,

ar fi preferat să strige cuvintele cu bucurie. Dar s-a stăpânit. A fredonat încet mai departe. Chinul fusese dintr-odată învins. Bucuria era din nou trează în inima sa, ca și încrederea în Domnul său, în a Cărui mână se încredințase, care știa cum să-l conducă și cum să-l călăuzească.

Deodată a auzit glasul camaradului său, care era la o oarecare distanță de el: „Stai! Cine-i acolo?” În desișul pădurii virgine trosnea ceva. Oliver Mertens a ascultat mai bine în liniștea nopții. I se părea că fug oameni. Și-a prins pușca mai strâns.

Dar zgomotele au amuțit curând. Nu se mai auzea nimic. După aceea, la înlocuire, l-a întrebat pe camaradul său dacă a observat ceva suspect.

„Mi s-a părut”, a răspuns camaradul. „ca și când unii s-ar fi apropiat de posturile noastre; dar n-am putut să constat nimic. Era prea întuneric. Deja am făcut atent schimbul despre aceasta, să fie atenți în mod deosebit.”

În restul nopții nu s-a mai întâmplat nimic. În ziua următoare, marșul spre sud a continuat. Puțin după aceea s-au întors iarăși tot felul de vești despre inamic.

Oliver Mertens a uitat curând întâmplarea de la marginea pădurii virgine.

Războiul și-a urmat cursul. Statele sudiste au fost învinse și America a fost unită din nou. Sclavia a încetat. S-a făcut pace.

Oliver Mertens s-a întors teafăr acasă. Au urmat ani de liniște și de progres. Ferma a putut să fie mărită de la an la an.

Oliver Mertens a devenit bogat.

Dar el n-a uitat cui îi datora totul. El a rămas un creștin care dorea să-și modeleze viața potrivit Cuvântului lui Dumnezeu. Cu cât îmbătrânea mai mult, cu atât iubea mai mult preocuparea cu Sfânta Scriptură, cu atât mai cordial se bucura de gloria mântuirii în Hristos. De asemenea, căuta părășia vie cu ceilalți credincioși, care locuiau de jur-împrejur, în singurătate. Cu timpul, tot mai mulți și mai mulți dintre ei s-au reunit într-un cerc. În fiecare duminică se adunau împreună în jurul Cuvântului lui Dumnezeu. Un predicator nu aveau; un preot, și mai puțin. Dar tocmai aceasta îi forța să se ocupe personal de Scriptură, să devină cercetători ai Cuvântului lui Dumnezeu. Drumul la străngerile duminicale era lung și dificil. De multe ori trebuia să se

stea trei până la patru și chiar mai multe ore în șa, înainte să fie împreună. Dar nimeni nu se temea de drumul lung. Fiecare simțea că era necesar să aibă părtășie între ei.

Cu vremea s-au îmbunătățit condițiile de circulație. Atunci, într-o zi, Oliver Mertens s-a hotărât împreună cu soția sa și câțiva cunoscuți, să facă o călătorie pe coasta de Est. Voiau să viziteze New York și Washington, voiau să cumpere mașini noi pentru ferma lor, dar voiau și să caute odată întremare câteva săptămâni după anii mulți de muncă pe care îi lăsaseră în urmă. Pentru relaxare fusese prevăzută și o călătorie pe râul Potomac. Această călătorie trebuia, printre altele, să le dea ocazia să revadă unele dintre vechile locuri de luptă, pe care, la vremea lor, trebuiseră să lupte deosebit de greu cu inamicul și unde mulți dintre ei își găsiseră moartea.

Călătoria pe râu a avut loc conform programului. Aleseseră unul dintre cele mai frumoase vapoare fluviale. Pe dreapta și pe stânga râului se întindeau minunat pădurile impunătoare. Cerul era albastru-senin. Vorbeau despre luptele care avuseseră loc pe malul râului. În clipa aceasta, în Oliver Mertens a devenit din nou vie întâmplarea acelei seri de vară, care moțâise mulți ani în amintirea sa. Celorlalți nu le-a spus nimic despre aceasta, dar se simțea lăuntric îndemnat să mai intoneze odată cântarea pe care o fredonase pentru sine în ceasul celei mai mari strângeri de inimă.

Era un cântăreț bun și glasul său răsuna plin în toiul serii:

„Isus, Mântuitorul sufletului meu,
Vreau la pieptul Tău să zbor.”

De jur-împrejur totul devenise tăcut. Unii, în timp ce ascultau impresionați, își lăsau ochii să se odihnească pe imaginile colorate ale frumoasei naturi. Iar ceilalți visau cu ochii deschiși.

Oliver Mertens a cântat strofă după strofă.

Când a tăcut, s-a apropiat de el, înghesuindu-se, un om care până atunci ascultase deoparte cântatul.

„Scuzați-mă, vă rog”, a spus el, „ați luptat și dumneavoastră în ultimul război?”

„Da”, a răspuns Oliver Martens, „am luptat. Am fost sub comanda generalului Grant.”

„Iar eu sub colonelul Lee”, a răspuns străinul. „Pe când vă cântați cântarea, eu a trebuit să mă gândesc la o întâmplare din război:

Era într-o seară senină de vară. Atmosfera serii era cam așa ca cea de astăzi. Stăteam cu un detașament de sudiști pe posturi înaintate. Aveam informația că o patrulă mare de nordici se apropia de poziția noastră și primiserăm misiunea să distrugem această patrulă. Am încercat tot posibilul, am și descoperit-o în cele din urmă. Stăteam la marginea pădurii virgine, numai la câțiva pași departe de patrulă. Dar calculasem greșit puterea ei. Era aproape de două ori mai puternică decât noi. Cu toate acestea speram să terminăm cu inamicul printr-un atac surprinzător. Santinelele detașamentului inamic erau foarte aproape în fața noastră. Mă furișasem lângă o santinelă. L-am văzut pe bărbat în strălucirea lunii, culcat în iarbă. El oferea o țintă bună. Împușcătura mea trebuia să fie semnalul pentru atac. Dar deodată, bărbatul a început să cânte. El a cântat cântarea pe care dumneavoastră tocmai ne-ați cântat-o. El a cântat-o aproape exact ca dumneavoastră, dar mai încet, pe un ton șoptit. El a cântat-o astfel, încât inima mea a fost prinsă. Trebuia să trag, dar nu puteam. Pușca mi-a căzut din mână. M-am dojenit că nu mi-am făcut datoria și m-am consolată iarăși cu faptul că, aparent, încercuirea întregii patrule încă nu reușise. În orice caz, ar fi fost imposibil să pot să trag în clipa în care inamicul din față cânta încet cuvintele:

„Umbra aripilor Tale
Fie peste capul meu”.

Apoi, după ce mă mai liniștisem puțin, era prea târziu pentru atac. Părea că suntem descoperiți. Camaradul din stânga mea a fost strigat de santinelă. Deci, adversarul părea că a observat ceva. Pentru a intra într-o luptă deschisă eram prea slabi. Așa că nu ne-a rămas nimic altceva de făcut, decât să ne întoarcem și să anunțăm rezultatul informării noastre. Aceasta am și făcut-o apoi. După aceea am pierdut patrula din ochi.

La această întâmplare a trebuit să mă gândesc când tocmai v-am auzit cântând.”

Străinul încheiase și acum îl privea cercetător în ochi pe cântăreț. Acestuia i se rostogoleau câteva lacrimi mari pe obraji.

„Domnul meu”, a exclamat el și l-a îmbrățișat de bucurie pe străin, „soldatul în care voiiați atunci să trageți și pe care l-ați cruțat de dragul cântării sale, soldatul acela eram eu!”

Uimirea i-a cuprins pe ascultătorii din jur.

Oliver Martens a povestit apoi istoria acelei seri. Corespundea exact cu ce relatase străinul. Nu era nicio îndoială, cei doi stăteau atunci față-n față ca inamici.

Cântarea îl salvase pe Oliver Martens.

Nu este de mirare că de atunci, această cântare a deveni cântarea sa preferată și nicio mirare că în viitor s-a încredințat și mai mult ca până atunci, cu totul, bunăvoinței și puterii ocrotitoare a Dumnezeuului și Tatălui său. Doar văzuse: numai în mâna lui Dumnezeu există siguranță și protecție. Să nu se încredințeze el total acestei mâni atâta timp cât trăiește?

El a făcut-o.

El a trăit cu încrederea în Dumnezeu și cu încrederea în Dumnezeu a adormit în pace câțiva ani mai târziu.

Arthur Bach

Titlul original: „Jesus, Heiland meiner Seele”
din *Samenkörner (Neue Folge 30) 1936*, pag. 281-290.